

בזכות הטבק

פעם אחת בראש השנה עמדו תלמידי הבעל-שם-טוב בתפילה, והנה נפלה קופסת הטבק של אחד החסידים לרצפה. הוא התכופף להרימה, ואף שאף מן הטבק, כנהוג. ראה זאת אחד מן הצדיקים שבחבורת הבעל שם טוב, וכעס על חברו שהפסיק את תפילתו בשל טבק. אז ראה הבעל שם טוב ברוח הקודש, כי בגלל כעסו של צדיק זה על חברו, נגזר על החבר שימות באותה שנה.

עשה הבעל שם טוב "עליית נשמה" ועלה אל העולמות העליונים, שם טען והתווכח וניסה לבטל את הגזרה, אך לא הצליח.

בליל הושענא רבה, שוב עלה הבעל שם טוב לעולמות העליונים, התפלל והרעיש עולמות כדי לבטל את רוע הגזרה. והסכימו בבית הדין שבשמים לבטל את הגזרה, רק אם אותו החסיד שכעס וקטרג על חברו ילמד עליו זכות.

אז נכנס הבעל שם טוב אל בית המדרש, וראה את החסיד שכעס, כשהוא לומד את מסכת הוריות שבמשנה מתוך סדר "תיקון ליל הושענא רבה". נטל הבעל שם טוב מן החסיד את כישוריו השכליים וכישרונו להבין וללמוד, ואז לא יכול היה האיש להמשיך ולומר בדקות את ה"תיקון" כראוי.

כשראה החסיד שאינו יכול ללמוד, התחיל לשוטט בבית המדרש. בתוך כך, מצא עצמו מהרהר בעניין עשב הטבק. מפני מה נתגלה בדור אחרון זה? ועלה בדעתו, כי בדורנו, יש נשמות שאינן יכולות לרדת אל העולם החומרי, וכל תיקון הוא על ידי דבר דק ועדין כחוש הריח. כמו שכתוב: "ריח ניחוח להשם" (ויקרא א, ט). מיד התחרט על שכעס על חברו שהריח טבק בשעת התפילה. "מי יודע כמה נשמות יקרות תיקן חברי הצדיק בשעה ששאף טבק."

בבוקרו של יום הושענא רבה, היה הבעל שם טוב שרוי בשמחה רבה, וצפה ברוח קודשו מסוף העולם ועד סופו. אז נהג הבעל שם טוב לומר לכל אדם מה שנגזר עליו בעולם הזה ובעולם הבא. בקרב החסידים היה נהוג שכל אחד מהם הכין איזו שאלה לשאול את הבעל שם טוב, בפירוש התורה, בתלמוד ובפוסקי ההלכה או בעניינים אחרים. על הכול ענה הבעל שם טוב ביום זה. גם החסיד שכעס רצה לשאול את הבעל שם טוב על תפקידו של הטבק בעולם. כששאל, אמר לו הבעל שם טוב: "אמור אתה את תשובתך", ואמר לו.

הוסיף הבעל שם טוב ואמר: "ספר לי את שאר הדברים שעלו במחשבתך."

אז נזכר החסיד וסיפר כיצד מצא זכות ללמד על חברו ששאף טבק בשעת התפילה. באותו הרגע נתבטלה הגזרה שנגזרה על חברו.

כשסיים את דבריו, סיפר לו הבעל שם טוב את כל העניין שהיה בשמים וכיצד התבטלה הגזרה בעקבות הזכות שלימד על חברו. אז גם הזהירו: "הרגל עצמך לדון כל אדם ירא שמים לכף זכות. כך לא תעורר עליו את מידת הדין, ותגרום לו טובה וחסד."

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

תיקון ליל הושענא רבה

הושענא רבה הוא היום שחותם את המהלך הרוחני שמתחיל בראש השנה.

ראש השנה - ביום זה נכתב ונגזר הדין.

יום כיפור - זה היום בו נחתם גזר הדין.

לכאורה ביום כיפור יש כבר גזר דין חתום בטבעת המלך.
ננעלו השערים.

“שימני נחותם על לבך

נחותם על זרועך

כי עזה נמות אהבה”

(שיר השירים)

על הפסוק בשיר השירים מסביר הבית אברהם-

"חותם על לבך - זהו יום הכיפורים, החותם הפנימי שבו נעשה החתימה ע"י התפילות.

נחותם על זרועך- זהו הושענא רבה, החותם החיצוני שוב נעשה החותם ע"י המצוות המעשיות
שעשינו בסוכות דהיינו סוכה, ארבע מינים וערבה."

מתברר שיש לנו עדיין אפשרות לתקן את גזר הדין, גם לאחר שנחתם!

חז"ל מלמדים אותנו שהפתק שעליו רשום גזר דיננו ניתן לשליחים ביום השביעי של חג סוכות -
יום הושענא רבא.

כל עוד הפתק שעליו רשום גזר הדין לא ניתן לשליחים שאמורים ללכת ולבצע את הכתוב בו, הרי
שאפשר לעצור את ביצוע גזר הדין!
יום הושענא רבה הוא יום שבו אפשר עדיין לעשות תשובה ולמנוע את ביצוע גזר הדין.

“כל העוסק בתורה בלילה,

הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום”

(תלמוד בבלי, מסכת עבודה זרה)

יום הושענא רבה הוא הרי יום שאנו רוצים בו כמה שיותר חסד, ובאמצעות לימוד התורה שנלמד
בלילה הזה נזכה ל"פתקא טבא"- פתק טוב, ונחתום אותנו בעצמנו בספר החיים.

תחתמי אותך/ אורי אנסבבר הי"ד

בְּסֵפֶר הַמְחֹלְלוֹת
בְּסֵפֶר הַמְּבָרְכוֹת
בְּסֵפֶר הַשְּׂרוֹת
בְּסֵפֶר הַסּוֹלְחוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתַּאֲזָנוֹת (לְאֶטֶן...)
בְּסֵפֶר הַצּוֹחֲקוֹת
בְּסֵפֶר הָאֱהוּבוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתַּפְּלְלוֹת
בְּסֵפֶר הַנְּקִיּוֹת
בְּסֵפֶר הַמְּנִסּוֹת
בְּסֵפֶר הַחוֹגְגוֹת אֶת הַחַיִּים הָאֵלֶּה
בְּסֵפֶר הַגְּדוֹלוֹת מֵהַחַיִּים!
בְּסֵפֶר הַטּוֹבוֹת
בְּסֵפֶר הָרְאוּיוֹת
בְּסֵפֶר הָרְאוּיוֹת (גַּם אִם הֵן לֹא חוֹשְׁבוֹת
כְּכֵה...)
בְּסֵפֶר הַזּוֹרְמוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתַּקְדָּמוֹת
בְּסֵפֶר הַנְּהֵנוֹת
בְּסֵפֶר הַיְקָרוֹת
בְּסֵפֶר הָאֱהוּבוֹת וְהָרְאוּיוֹת לְפָנֶיךָ
תוֹדָה.

"תַּחְתְּמִי אוֹתְךָ"
הִיא אִמְרָה לִי
וְהַנִּיחָה עָלַי זֹג עֵינַיִם מְלֻטְפוֹת
"תַּחְתְּמִי אוֹתְךָ"
שְׁלֹא תִשְׁכַּחַי
שְׁלֹא תִתְחַמְּקִי מִבֵּין יְדֶיךָ
שֶׁתִּבְחָרִי אֶת
כִּיצַד לְהַתּוֹת אֶת דְּרָכְךָ."
הַיּוֹם
אֲנִי חוֹתֶמֶת אוֹתִי
בְּסֵפֶר הַצְּדִיקוֹת
בְּסֵפֶר הַשְּׂמֵחוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתּוֹקוֹת מְדַבֵּשׁ
תַּחְתָּם, תַּחְתָּם
אֵתָה כּוֹתֵב?
בְּסֵפֶר הָרוּצוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתַּגְּבְּרוֹת
בְּסֵפֶר הַמְּאֲמִינוֹת
כֵּן, כֵּן
מְאֲמִינוֹת, הֲיִיתְּ מְאֲמִין?
בְּסֵפֶר הַנְּשֻׁמוֹת הַטּוֹבוֹת
בְּסֵפֶר הַנוֹתְנוֹת
בְּסֵפֶר הַמְּאִירוֹת
בְּסֵפֶר הַמְתַּעוֹרְרוֹת
בְּסֵפֶר הָאֱהוּבוֹת
בְּסֵפֶר הָאֱהוּבוֹת אֶת עֵצְמוֹן